

20181104 31ste zondag door het jaar B-cyclus

Wat heeft de schriftgeleerde over wie het daarnet ging, ertoe aangezet om aan Jezus te vragen wat het allereerste gebod is?

Was het een strikvraag waarmee hij Jezus wou vangen?

Was het zijn eigen twijfelen aan het zinvolle van de vele voorschriften waaraan Joden zich dienen te houden?

Ging hij niet akkoord met het offeren van allerlei voorwerpen in de tempel?

Was hij alleen maar nieuwsgierig om Jezus mening te horen of vroeg hij eerlijk om raad?

We kunnen een en ander afleiden uit zijn reactie op Jezus' antwoord. "Juist, Meester" zegt hij. Hij gaat dus met het antwoord van Jezus akkoord. Meer nog hij geeft ermee ook aan dat hij, de schriftgeleerde, Jezus erkent en aanvaardt als een echte leraar die leert wat waar en goed is voor de mensen. Het is dus zeker geen strikvraag geweest maar een vraag om raad van iemand die leeft in de traditie van de Joodse godsdienst en die in de wirwar van wetten en voorschriften eerlijk op zoek gaat naar het belangrijkste.

Beste medegelovigen,

meer dan op andere dagen confronteert een kerkhofbezoek en het bijwonen van een begrafenis ons met de vergankelijkheid van het leven. En mijmerend over die vergankelijkheid komt dan als vanzelf de vraag op naar wat echt van tel is. Als we, zoals de schriftgeleerde, Jezus erkennen als de echte leraar dan krijgen we vandaag hierop het antwoord.

Laten we daarom dat antwoord van Jezus deel per deel tot ons doordringen.

Jezus' antwoord begint met: "Het eerste is: Hoor, Israël!" m.a.w. Luister. Wees open en ontvankelijk voor wat ik u zeg.

En dan komt de tekst die elke gelovige Jood kent en vanzelfsprekend vindt: "De Heer onze God is de enige Heer. Gij zult de Heer uw God beminnen met geheel uw ziel, geheel uw verstand en geheel uw kracht."

Onmiddellijk voegt Jezus aan deze tekst toe: "Gij zult uw naaste beminnen als uzelf"

en om het helemaal duidelijk te maken komt dan het besluit: "Er is geen ander gebod voornamer dan die twee".

Het gaat dus duidelijk om beminnen. Om beminnen als een levenshouding: nl. gekeerd zijn naar, zich openstellen voor, aandacht besteden aan, eerbied hebben voor.. en dit alles ten aanzien én van God, én van de mens én van onszelf. Geen van de drie zijn van elkaar los te maken.

.

We worden uitgenodigd om open te staan, ontvankelijk te zijn voor Gods liefde die voor en door mensen welzijn wil voor elke mens. Ontvankelijk zijn voor Hem, ons verbonden voelen met Hem geeft ons rust en vrede en moed.

We zongen het bij het begin van deze viering: "*Zo vriendelijk en veilig als het licht, zoals een mantel om mij heen geslagen, zo is mijn God, ik zoek zijn aangezicht*"

We worden terzelfdertijd uitgenodigd om de mensen rondom ons te beminnen dit is: hen aandacht geven, met hen vreugde en zorgen delen, mee instaan voor levensomstandigheden waarin zij zich kunnen ontplooien.

We worden eveneens uitgenodigd om ook onszelf graag te zien. Blij zijn met onze mogelijkheden en talenten en ze ontwikkelen. Tijd nemen om te rusten en te ontspannen.

Eigenlijk krijgen we hier de sleutel aangereikt voor een bijzonder evenwichtige manier van christelijk leven. Overbeklemtoning van één van de drie verstoort dit evenwicht.

Vroomheid die de ogen sluit voor het lief en leed van de anderen beantwoordt niet aan "de naaste beminnen".

Zich uitsloven voor een ander en de eigen gezondheid verwaarlozen is in strijd met "jezelf graag zien".

Alleen maar oog hebben voor eigen succes en ontplooiing is in strijd met "de ander beminnen als jezelf"

De vraag van de schriftgeleerde is beantwoord.

En ook wij krijgen vandaag een antwoord op wat nu echt belangrijkste is in ons leven.

En nu?

Met het zeggen en inzien staan we zoals de schriftgeleerde niet ver af van het Rijk Gods.

Met het te **doen** treden we binnen in het Rijk Gods.

*M.-J. Speleman
Prekenkast van de Vlaamse Dominicanen gaf inspiratie*